

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 21. april 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-541/20- C-555/20	<p>Litauen m.fl. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (Vejpakke-sagerne)</p> <p><u>Emne:</u> Annullering af visse regler vedrørende udstationering af førere i vejtransportsektoren bl.a. ift. grænseoverskridende transporter og carbotagekørsel (Vejpakke-sagerne).</p> <p><u>Uddrag af påstande herfra:</u> Sag C-541/20: 1. Artikel 1, stk. 3 og 7, i direktiv 2020/1057, der foreskriver, at reglerne om udstationering af arbejdstagere skal anvendes på internationale (grænseoverskridende) transporter og cabotagekørsel med henblik på direktiv 96/71/EF, annulleres. For det tilfælde, at det ikke er muligt at annullere artikel 1, stk. 3 og 7, i direktiv 2020/1057 uden at ændre dette direktivs indhold, nedlægger Republikken Litauen påstand om, at direktiv 2020/1057 annulleres i sin helhed. 2. Artikel 1, nr. 6, litra d), i forordning 2020/1054 annulleres, for så vidt som den deri fastsatte forpligtelse indebærer, at transportvirksomheder skal sikre, at førerne vender tilbage til deres bopæl eller til virksomheden hver fjerde uge. For det tilfælde, at det ikke er muligt at annullere denne del af bestemmelsen, nedlægger Republikken Litauen påstand om, at denne bestemmelse annulleres i sin helhed. 3. Artikel 3 i forordning 2020/1054 annulleres, for så vidt som det heri fastsættes, at ændringer af forordning (EF) nr. 561/2006 træder i kraft på tyvendageden efter offentliggørelsen af forordning 2020/1054 (den 20.8.2020). For det tilfælde, at det ikke er muligt at annullere artikel 3 i forordning 2020/1054, uden at dette berører denne forordnings andre bestemmelser, nedlægger Republikken Litauen påstand om, at forordning 2020/1054 annulleres i sin helhed. 4. Europa-Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transportministeriet	MF	24.04.23 25.04.23
T-238/21	<p>Ryanair mod Kommissionen</p> <p><u>Emne:</u> EU-Kommissionens statsstøttegodkendelse af den danske og svenske stats rekapitalisering af SAS.</p> <p><u>Påstande:</u></p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Finansministeriet Kammeradvokaten	Dom	10.05.23

	Kommissionens afgørelse af 17. august 2020 om statsstøtte SA.57543 – Danmark og statsstøtte SA.58342 – Sverige – covid-19: Rekapitalisering af SAS AB 1 annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
T-557/20	SRB mod EDPS <u>Påstande:</u> — Den anfægtede afgørelse annulleres. — Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (EDPS) tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Finanstilsynet	O-sag	Dom	26.04.23
C-537/20	L Fund <u>Spørgsmål:</u> Er artikel 56 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (nu: artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde) til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter nationale særlige ejendomsfonde, som udelukkende har udenlandske investorer, er fritaget for selskabsskat, mens udenlandske særlige ejendomsfonde, som udelukkende har udenlandske investorer, er underlagt begrænset selskabsskattepligt med hensyn til de lejeindtægter, de modtager på det nationale område?	Skatteministeriet	O-sag	Dom	27.04.23
C-340/21	Natsionalna agencija za prihodite <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 24 og 32 i forordning (EU) nr. 2016/579 fortolkes således, at det forhold, at en uautoriseret videregivelse eller en uautoriseret adgang til personoplysninger som omhandlet i artikel 4, nr. 12), i forordning (EU) nr. 2016/679 er blevet foretaget af personer, som ikke er ansatte i den dataansvarliges administration og ikke er undergivet dennes kontrol, er tilstrækkeligt til at lægge til grund, at de iværksatte tekniske og organisatoriske foranstaltninger ikke er passende? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, hvilken genstand og hvilket omfang skal rettens legalitetskontrol da have ved vurderingen af, om de tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som den dataansvarlige har truffet som omhandlet i artikel 32 i forordning (EU) nr. 2016/679, er passende? 3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal ansvarsprincipperne som omhandlet i artikel 5, stk. 2, og artikel 24 i forordning (EU) nr. 2016/679, sammenholdt med 74. betragtning hertil, da fortolkes således, at bevisbyrden for, at de iværksatte tekniske og organisatoriske foranstaltninger som omhandlet i artikel 32 i forordning (EU) nr. 2016/679 er passende, påhviler den dataansvarlige i forbindelse med et søgsmål i henhold til forordningens artikel 82, stk. 1? Kan indhentningen af en sagkyndig udtalelse anses for et bevismiddel, der er nødvendigt for og tilstrækkeligt til at fastslå, om de tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som den dataansvarlige har truffet, i en sag som den foreliggende var passende, hvis den uautoriserede adgang til og den uautoriserede videregivelse af personoplysninger skyldtes et »hackerangreb«? 4. Skal artikel 82, stk. 3, i forordning (EU) nr. 2016/679 fortolkes således, at den uautoriserede videregivelse af eller den uautoriserede adgang til personoplysninger som omhandlet i artikel 4, nr. 12), i forordning (EU) nr. 2016/679 som i den foreliggende sag gennem et »hackerangreb« udført af personer, der ikke er ansatte i den dataansvarliges administration og ikke er undergivet dennes kontrol, udgør en omstændighed, som den dataansvarlige ikke er skyld i, og som kan begrunde en fritagelse for erstatningsansvar? 5. Skal artikel 82, stk. 1 og 2, i forordning (EU) nr. 2016/679, sammenholdt med 85. og 146. betragtning hertil, fortolkes således, at det i en sag som den foreliggende, hvor tilsidesættelsen af beskyttelsen af personoplysninger kommer til udtryk ved en uautoriseret adgang til og formidling af personoplysninger gennem et »hackerangreb«, kun er den berørte persons bekymringer, frygt og angst for et muligt fremtidigt misbrug af personoplysninger, der er	Justitsministeriet	F-sag	GA	27.04.23

	omfattet af begrebet immateriel skade, som skal fortolkes bredt, og dermed berettiger til erstatning, hvis der ikke er blevet konstateret et sådant misbrug og/eller den berørte person ikke er blevet påført nogen yderligere skade?				
C-491/21	Directia pentru Evidenta Persoanelor si Administrarea Bazelor de Date din Ministerul Afacerilor Interne <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 26, stk. 2, TEUF, artikel 20, artikel 21, stk. 1, og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 4-6 i Europa-Parlamentets og rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter et identitetskort, der kan gælde som rejsedokument i EU, ikke kan udstedes til statsborgeren i en medlemsstat, fordi han har flyttet sin bopæl til en anden medlemsstat?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	F-sag	GA	27.04.23
C-681/21	Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 2, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv og princippet om retssikkerhed, beskyttelse af velerhvervede rettigheder og EU-rettens effektivitet fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning – som den i hovedsagen omhandlede – hvorefter en gruppe af tjenestemænd, der tidligere var begunstiget, på grundlag af pensionsreguleringen med tilbagevirkende kraft ikke længere har ret til pensionsbeløb, som de tidligere havde ret til, og som således (fjernelse med tilbagevirkende kraft af den gruppe, der tidligere var begunstiget, ved ligestilling med den gruppe, der tidligere var ugunstigt stillet) medfører, at også den gruppe af tjenestemænd, der tidligere var ugunstigt stillet, på grundlag af pensionsreguleringen ikke (længere) har ret til pensionsbeløb, som de tidligere havde ret til, og som sidstnævnte gruppe ville være blevet tildelt som følge af den forskelsbehandling med hensyn til alder – ved ikke-anvendelse af en national retsforordning, som strider mod EU-retten, med henblik på ligestilling med den tidligere begunstigede gruppe – som allerede (flere gange) er blevet fastslået af domstolene?	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	27.04.23
C-782/21 P	Aeris Invest mod ECB (appel) <u>Påstande:</u> —Dommen afsagt af Rettens Tredje Udvidede Afdeling den 6. oktober 2021 i sagen Aeris Invest mod ECB, T-824/17, EU: T:2021:660, ophæves. —Der gives medhold i de af Aeris Invest i første instans nedlagte påstande, og navnlig fastslås det, at afgørelserne LS/MD/17/405, LS/MD/17/419 og LS/MD/17/406 truffet af Den Europæiske Centralbank den 7. november 2017 er ugyldige, idet der herved blev givet afslag på begæringen om aktindsigt i en række dokumenter vedrørende sammenbruddet og afviklingen af Banco Popular Español, S.A., inlånssaldoen og den likviditetsstøttede i en nødsituation er ydet Banco Popular Español, S.A.. —Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med artikel 184 i Domstolens procesreglement.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	27.04.23
C-807/21	Deutsche Wohnen <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 83, stk. 4-6, i databeskyttelsesforordningen fortolkes således, at den inkorporerer det funktionelle virksomhedsbegreb, som findes i artikel 101 TEUF og 102 TEUF, og princippet om den funktionelle enhed i national ret med den konsekvens, at en bødesag under udvidelse af princippet om den juridiske enhed, som ligger til grund for § 30 i Gesetz über Ordnungswidrigkeiten (lov om administrative forseelser), kan føres direkte mod en virksomhed, og bodepåleggelsen ikke kræver konstatering af en overtrædelse, som er begået af en fysisk og identificeret person, eventuelt under opfyldelse af alle subjektive og objektive kriterier for overtrædelsen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal databeskyttelsesforordningens artikel 83, stk. 4-6, fortolkes således, at virksomheden skal have begået overtrædelsen, som er formidlet gennem en medarbejder, culpøst (jf. artikel 23 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af	Justitsministeriet	F-sag	GA	27.04.23

	konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82), eller er det i princippet tilstrækkeligt for at pålægge virksomheden en bøde, at en objektiv tilsidesættelse af en pligt kan tilregnes denne (strict liability)?				
C-45/22	<p>Service fédéral des Pensions</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>– Skal reglen i artikel 55, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 883/2004, hvorefter de kompetente institutioner dividerer ydelsen eller ydelserne eller en anden indtægt, som er blevet medregnet, med antallet af ydelser, som er omfattet af de nævnte regler, fortolkes således, at de indtægter, som er blevet medregnet ved anvendelsen af antikumulationsreglen, skal divideres med antallet af efterladtepensioner, der er omfattet af antikumulationsreglerne?</p> <p>– Skal reglen i artikel 55, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 883/2004, hvorefter de kompetente institutioner dividerer ydelsen eller ydelserne eller en anden indtægt, som er blevet medregnet, med antallet af ydelser, som er omfattet af de nævnte regler, derimod fortolkes således, at den kræver, at det ikke er indtægten som sådan, der tages i betragtning ved anvendelsen af antikumulationsreglen, men derimod den del af indtægten, der overstiger et kumulationsloft, således som det loft, der f.eks. er fastsat i den pågældende nationale bestemmelse, der skal divideres med antallet af efterladtepensioner, der er omfattet af antikumulationsreglerne?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	27.04.23
C-192/22	<p>Bayerische Motoren Werke</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Er artikel 7 i direktiv 2003/88/EF eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for at fortolke en national bestemmelse såsom § 7, stk. 3, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om ferie, herefter »ferieloven«) således, at en arbejdstagers ret til årlig betalt ferie i den fritstillingsperiode, som er erhvervet i beskæftigelsesperioden i et aldersbetinget deltidsarbejdsforhold, men endnu ikke er blevet fyldstgjort, bortfalder ved udløbet af ferieåret eller på et senere tidspunkt?</p> <p>Såfremt Domstolen besvarer spørgsmålet benægtende:</p> <p>2. Er artikel 7 i direktiv 2003/88/EF eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for at fortolke en national bestemmelse såsom ferielovens § 7, stk. 3, således, at en arbejdstagers endnu ikke fyldstgjorte ret til betalt årlig ferie, som indtræder i løbet af det ferieår, hvor der overgås fra beskæftigelsesperioden til fritstillingsperioden, bortfalder ved udgangen af ferieåret eller på et senere tidspunkt, hvis arbejdsgiveren – uden forinden at have opfyldt sine forpligtelser til at medvirke ved virkeliggørelsen af retten til ferie – efter anmodning har bevilget arbejdstageren hele den årlige ferie for en periode umiddelbart for begyndelsen af fritstillingsperioden, men retten til ferie – i det mindste delvist – ikke kunne fyldstgøres, fordi arbejdstageren blev uarbejdsdygtig på grund af sygdom, efter at ferien var blevet bevilget?</p>	Beskæftigelsesministeriet	F-sag	Dom	27.04.23
C-372/22	<p>CM</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>I. Finder artikel 9, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar anvendelse:</p> <p>a) på en anmodning om ændring af en samværsret som omhandlet i den nævnte forordnings artikel 2, nr. 10), der fremsættes af indehaveren af den nævnte samværsret i henhold til en retsafgørelse, som får virkning senere af hensyn til børnenes bedste, men er endelig og har fået retskraft, og som er vedtaget i den medlemsstat, hvor børnene tidligere havde deres sædvanlige opholdssted, mere end fire måneder før anmodningen blev indgivet, i medfør af artikel 9, stk. 1</p> <p>b) i stedet for den principielle kompetence, der er fastsat ved den nævnte forordnings artikel 8 selv om det præciseres i 12. betragtning til den nævnte forordning, at »[d]e kompetenceregler, der fastsættes i denne forordning for sager vedrørende forældreansvar, er udformet under hensyntagen til barnets bedste og bygger navnlig på kriteriet om nærhed; d]ette betyder, at kompetencen først og fremmest bør tilfalde retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, undtagen i visse situationer, hvor barnets opholdssted ændres [...]«?</p> <p>II. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er den således foreliggende kompetence i henhold til artikel 9, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	27.04.23

	ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar, som gælder »uanset artikel 8« i den nævnte forordning, da til hinder for anvendelsen af samme forordnings artikel 15, som gælder »undtagelsesvis[t]«, og »såfremt dette er til barnets bedste«?				
T-168/22	Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod EUIPO — Fontana Food (GRILLOUMI) <u>Påstande:</u> —Den anfægtede afgørelse annulleres. —Der gives medhold i sagsøgerens klage. —EUIPO tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgerens omkostninger.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	03.05.23
C-97/21	MV-98 <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en administrativ procedure for anordning af en administrativ tvangsforanstaltning og en administrativ straffeprocedure for pålæggelse af en økonomisk sanktion på grund af en gerning, som består i ikke at have registreret salget af varer og ikke have noteret det ved udstedelse af et bilag for salget, mod samme person kan kumuleres? 1.1. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en administrativ procedure for anordning af en administrativ tvangsforanstaltning og en administrativ straffeprocedure for pålæggelse af en økonomisk sanktion på grund af en gerning, som består i ikke at have registreret salget af varer og ikke have noteret det ved udstedelse af et bilag for salget, mod samme person kan kumuleres, når denne bestemmelse ikke samtidig pålægger de myndigheder, som har kompetence til at gennemføre begge procedurer, at sikre effektiv anvendelse af proportionalitetsprincippet med hensyn til den samlede strengthed af alle de kumulerede foranstaltninger i forhold til den konkrete overtrædelses grovhed? 2. Såfremt at chartrets artikel 50 og artikel 52, stk. 1, ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, skal artikel 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 49, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således; at de er til hinder for en national bestemmelse som artikel 186, stk. 1, i Zakon za danak varhu dobavenata stoynost (lov om merværdiafgift, herefter »momsloven«), som for en gerning, der består i ikke at have registreret salg af varer og ikke have noteret salget ved udstedelse af et bilag for salget, mod samme person foruden pålæggelsen af en økonomisk sanktion i henhold til momslovens artikel 185, stk. 2, fastsætter anordning af den administrative tvangsforanstaltning »forsegling af forretningslokaler« i en periode på op til 30 dage? 3. Skal artikel 47, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den ikke er til hinder for foranstaltninger, som er indført af den nationale lovgiver for at sikre interesserne i henhold til artikel 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, såsom den foreløbige eksigibilitet af den administrative tvangsforanstaltning »forsegling af forretningslokaler« i en periode på 30 dage til beskyttelse af en formodet offentlig interesse, hvis retsbeskyttelsen ved domstolene derimod er begrænset til bedømmelsen af en modsatrettet sammenlignelig privat interesse?	Skatteministeriet	O-sag	Dom	04.05.23
C-300/21	Österreichische Post <u>Sagen vedrører:</u> 1. Er det en forudsætning for at kunne tilkende erstatning i henhold til artikel 82 i den generelle forordning om databeskyttelse (Europa-Parlamentets og Rådets forordning [EU] 2016/679 [org. s. 2] af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF [generel forordning om databeskyttelse]) at det ud over at det fastslås, at bestemmelser i den generelle forordning om databeskyttelse er overtrådt, også konstateres, at sagsøgeren har lidt en skade, eller er	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Miljøministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	04.05.23

	<p>selve overtrædelsen af bestemmelser i den generelle forordning om databeskyttelse nok til at kunne tilkende en erstatning?</p> <p>2. Opstiller EU-retten for så vidt angår fastsættelse af erstatningen også andre bestemmelser end effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet?</p> <p>3. Er det foreneligt med EU-retten at lægge til grund, at det er en forudsætning for at tilkende erstatning for immateriel skade, at en konsekvens eller følge af overtrædelsen i det mindste har en vis betydning, der går videre end den vrede, som overtrædelsen har udløst?</p>				
C-454/21 P	<p>Luxembourg m.fl. mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Det fastslås, at nærværende appel kan antages tilrealitetsbehandling, og at der er grundlag herfor.</p> <p>—Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 12. maj 2021 ide forenede sager T-516/18 og T-525/18, Luxembourg og EngieGlobal LNG Holding m.fl. mod Kommissionen, ophæves.</p> <p>—Der træffes endelig afgørelse vedrørende realiteten i overensstemmelse med artikel 61 i statuten for Domstolen og principalt gives Engie medhold i de påstande, som dette selskabnedlagde i første instans, eller subsidiært annulleres artikel 2 i Kommissionens afgørelse (EU) 2019/421 af 20. juni 2018 om statsstøtte SA.44888 (2016/C) (ex 2016/NN) iværksat af Luxembourg til fordel for Engie (EUT 2019, L 78, s. 1), for så vidt som den pålægger en tilbagesøgning af støtten.</p> <p>—Subsidiært hjemvises sagen til Retten.</p> <p>—Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Energistyrelsen	O-sag	GA	04.05.23
C-487/21	<p>Österreichische Datenschutzbehörde et CRIF</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal begrebet »kopi« i artikel 15, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1; herefter: »databeskyttelsesforordningen«) fortolkes således, at der derved forstås en fotokopi henholdsvis en telefax eller en elektronisk kopi af en (elektronisk) oplysning, eller omfatter begrebet også, i overensstemmelse med fortolkningen af begrebet i tyske, franske og engelske ordbøger en »Abschrift«, »double« (»duplicata«) eller »transcript«?</p> <p>2. Skal databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, første punktum, hvorefter »[d]en dataansvarlige udleverer en kopi af de personoplysninger, der behandles«, fortolkes således, at bestemmelsen indeholder en generel ret for en registreret til at få udleveret en kopi – også – af hele dokumenter, hvori den registreredes personoplysninger behandles henholdsvis til at få udleveret en kopi af et uddrag af en database i tilfælde af, at personoplysningerne behandles i en sådan, eller giver bestemmelsen – kun – den registrerede ret til en uændret reproduktion af de personoplysninger, hvortil der i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, skal gives adgang?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares således, at den registrerede kun har ret til en uændret reproduktion af de personoplysninger, hvortil der i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, skal gives adgang, skal databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, første punktum, da fortolkes således, at det henset til de behandlede oplysningers art (f.eks. for så vidt angår diagnoser, undersøgelsesresultater eller vurderinger, som er nævnt i 63. betragtning, eller skriftligt materiale i forbindelse med en prøve som omhandlet i Den Europæiske Unions Domstols dom af 20.12.2017, C- 434/16, ECLI:EU:C:2017:994) og kravet om gennemsigtighed i databeskyttelsesforordningens artikel 12, stk. 1, i konkrete tilfælde alligevel kan være nødvendigt også at udlevere tekstafsnit eller hele dokumenter til den registrerede?</p> <p>4. Skal begrebet »oplysninger«, som i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, tredje punktum, skal »udleveres [til den registrerede] [...] i en almindeligt anvendt elektronisk form«, når denne indgiver anmodningen elektronisk, »og medmindre den registrerede anmoder om andet«, fortolkes således, at der derved alene forstås de i artikel 15, stk. 3, første punktum, nævnte »personoplysninger, der behandles«</p> <p>a. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares benægtende: Skal begrebet »oplysninger«, som i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, tredje punktum, skal »udleveres [til den registrerede] [...] i en almindeligt anvendt elektronisk form«, når denne indgiver</p>	Miljøministeriet Erhvervsministeriet Justitsministeriet Forsvarsministeriet	O-sag	Dom	04.05.23

	<p>anmodningen elektronisk, »og medmindre den registrerede anmoder om andet«, fortolkes således, at der derved desuden også forstås informationen i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra a)-h)?</p> <p>b. Såfremt det fjerde spørgsmål, litra a), også besvares benægtende: Skal begrebet »oplysninger«, som i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, tredje punktum, skal »udleveres [til den registrerede] [...] i en almindeligt anvendt elektronisk form«, når denne indgiver anmodningen elektronisk, »og medmindre den registrerede anmoder om andet«, fortolkes således, at der derved ud over de »personoplysninger, der behandles« og den i artikel 15, stk. 1, litra a)-h) nævnte information eksempelvis forstås tilhørende metadata?</p>				
C-529/21- C-536/21	<p>Glavna direktsia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto“ kam Ministerstvo na vatreshnite raboti m.fl. <u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Finder direktiv 2003/88/EF anvendelse, når særlige forhold i tilknytning til visse specifikke aktiviteter i den offentlige tjeneste, f.eks. i de væbnede styrker eller inden for politiet, eller til visse specifikke aktiviteter i civilbeskyttelsestjenesterne på afgørende vis taler imod dets anvendelse, når: Artikel 1, [stk.] 3, i direktiv 2003/88/EF bestemmer, at direktivet finder anvendelse på alle former for private og offentlige aktiviteter som defineret i artikel 2 i direktiv 89/391/EØF. Artikel 2, [stk.] 2, i direktiv 89/391/EØF bestemmer, at det ikke finder anvendelse, når særlige forhold i tilknytning til visse specifikke aktiviteter i den offentlige tjeneste, f.eks. i de væbnede styrker eller inden for politiet, eller til visse specifikke aktiviteter i civilbeskyttelsestjenesterne på afgørende vis taler imod dets anvendelse?</p> <p>2. Skal der ved vurderingen af ækvivalensen af de passende beskyttelses- og forebyggelsestjenester i henhold til artikel 12, litra b), i direktiv 2003/88/EF for en kategori af arbejdstagere, der udfører natarbejde af højst 7 timers varighed i en 24- timers periode i forhold til en anden kategori af arbejdstagere, der ligeledes udfører natarbejde, og hvis arbejdstid om natten er højst 8 timer, men som har andre fordele som f.eks. ekstra ferie, højere godtgørelse ved pension, et højere løntilskud baseret på anciennitet, tages hensyn til de fordele, som de sidstnævnte arbejdstagere har?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	04.05.23
C-683/21	<p>Nacionalinis visuomenes sveikatos centras <u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal begrebet »dataansvarlig« i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7), fortolkes således, at en person, der har til hensigt igennem et offentligt udbud at erhverve et værktøj til dataindsamling (mobilapplikation), også skal anses som dataansvarlig, selv om en offentlig indkøbskontrakt ikke er blev indgået, og det skabte produkt (mobilapplikation), til købet af hvilket et offentligt udbud var blevet anvendt, ikke er blevet overdraget?</p> <p>2. Skal begrebet »dataansvarlig« i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7), fortolkes således, at en ordregivende myndighed, som ikke har erhvervet ejendomsretten til det skabte it-produkt, og som ikke har taget det i besiddelse, men hvor den endelige version af den skabte applikation indeholder links eller forbindelser til denne offentlige enhed og/eller hvor fortrolighedserklæringen, som ikke var officielt godkendt eller anerkendt af den pågældende offentlige myndighed, angav denne offentlige enhed som dataansvarlig, også skal anses for at være dataansvarlig?</p> <p>3. Skal begrebet »dataansvarlig« i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7), fortolkes således, at en person, der ikke har foretaget nogen egentlig databehandling som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2), og/eller ikke har givet en klar tilladelse/samtykke til udførelsen af sådanne behandlinger, også skal anses for at være dataansvarlig? Har det betydning for fortolkningen af begrebet »dataansvarlig«, at det it-produkt, som blev anvendt til behandlingen af personoplysninger, blev udviklet i overensstemmelse med den ordregivende myndigheds formulering af opgaven?</p> <p>4. Såfremt en fastlæggelse af de faktiske databehandlingsaktiviteter er relevant for fortolkningen af begrebet »dataansvarlig«, skal definitionen af »behandling« af personoplysninger som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2), da fortolkes således, at den også omfatter situationer, hvor k pier af personoplysninger undervejs i forløbet omkring erhvervelsen af en mobilapplikation er blevet anvendt til testning af IT-systemer?</p> <p>5. Skal fælles dataansvar i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7), og artikel 26, stk. 1, fortolkes således, at det alene omfatter bevidst koordinerede handlinger i forbindelse med</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	04.05.23

	<p>fastlæggelsen af formålet med og hjælpemidlerne til behandlingen af personoplysninger, eller kan dette begreb også fortolkes således, at fælles dataansvar også omfatter situationer, hvor der ikke foreligger en klar »ordning« vedrørende formålet med og hjælpemidlerne til databehandling og/eller handlinger ikke er koordineret mellem parterne? Er omstændighederne vedrørende det stadie i udviklingen af hjælpemidlerne til behandlingen af personoplysninger (IT-applikation) hvor personoplysninger blev behandlet og formålet med udviklingen af applikationen af juridisk betydning for fortolkningen af begrebet fælles dataansvar? Skal en »ordning« mellem dataansvarlige forstås som udelukkende værende en klar og defineret fastlæggelse af de vilkår, som regulerer det fælles dataansvar?</p> <p>6. Skal bestemmelsen i databeskyttelsesforordningens artikel 83, stk. 1, hvorefter »administrative bøder skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning«, fortolkes således, at den også omfatter tilfælde, hvor den »dataansvarlige« pålægges ansvar, når udvikleren i forbindelse med udviklingen af et IT-produkt også behandler personoplysninger, og fører de uretmæssige behandlinger af personoplysninger foretaget af databehandleren altid automatisk til, at den dataansvarlige ifalder et juridisk ansvar? Skal denne bestemmelse fortolkes således, at den også omfatter tilfælde, hvor den dataansvarlige har et objektivt ansvar?</p>				
C-819/21	<p>Staatsanwaltschaft Aachen Spørgsmål: 1) Kan den ret i den fuldbyrdende medlemsstat, der skal træffe afgørelse om eksigibilitet, støttet på artikel 3, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i henhold til artikel 8 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 afslå at anerkende dommen fra en anden medlemsstat og fuldbyrde de sanktioner, der er pålagt ved denne dom, hvis der er holdepunkter for, at forholdene iden anden medlemsstat på tidspunktet for afsigelse af den dom, der skal fuldbyrdes, eller øvrige afgørelser i forbindelse med dommen, er uforenelige med den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, fordi temet i denne medlemsstat selv ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU?</p> <p>2) Kan den ret i den fuldbyrdende medlemsstat, der skal træffe afgørelse om eksigibilitet, støttet på artikel 3, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, sammenholdt med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU, i henhold til artikel 8 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 afslå at anerkende dommen fra en anden medlemsstat og fuldbyrde de sanktioner, der er pålagt ved denne dom, hvis der er holdepunkter for, at retssystemet i denne medlemsstat på tidspunktet for afgørelsen om eksigibilitet ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU?</p> <p>3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal det, inden det, under henvisning til artikel 3, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, afslås at anerkende en dom fra en anden medlemsstat, og fuldbyrde de sanktioner, der er pålagt ved denne dom, hvis der er holdepunkter for, at forholdene i denne medlemsstat er uforenelige med den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, i et næste skridt undersøges, om de forhold, der er uforenelige med retten til en retfærdig rettergang, fordi retssystemet selv ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, konkret har været til skade for den eller de domfældte i den pågældende sag?</p> <p>4) Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares benægtende forstået således, at det ikke påhviler de nationale retter, men derimod Den Europæiske Unions Domstol at afgøre, om forholdene i en medlemsstat er uforenelige med retten til en retfærdig rettergang, fordi retssystemet i denne medlemsstat selv ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet: Var retssystemet i Republikken Polen i overensstemmelse med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU, den 7. august 2018 og/eller den 16. juli 2019, og er dette tilfældet på nuværende tidspunkt?</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	04.05.23

C-60/22	<p>Bundesrepublik Deutschland Spørgsmål: 1) Medfører en dataansvarligs manglende eller undladte eller ufuldstændige udvisning af ansvarlighed i henhold til artikel 5 i Europa-Parlamentets Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF2 (generel forordning om databeskyttelse, databeskyttelsesforordningen), f.eks. ved en manglende eller ufuldstændig fortegnelse over behandlingsaktiviteterne i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 30 eller en manglende ordning om en fælles procedure i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 26, at behandlingen af oplysninger er ulovlig som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), og artikel 18, stk. 1, litra b), således at den registrerede har ret til at få slettet eller begrænset oplysningerne? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Medfører eksistensen af en ret til sletning eller begrænsning, at de behandlede oplysninger ikke skal tages i betragtning under en retssag? Gælder dette i hvert fald i tilfælde, hvor den registrerede rejser indsigelse mod udnyttelse under en retssag? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Medfører en dataansvarligs overtrædelse af databeskyttelsesforordningens artikel 5, 30 eller 26, at en national ret med hensyn til spørgsmålet om retslig udnyttelse af behandlingen af oplysninger kun må tage oplysningerne i betragtning, såfremt den registrerede udtrykkeligt giver samtykke til udnyttelsen?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	04.05.23
C-84/22	<p>Right to Know Spørgsmål: (1) Skal referater fra formelle møder i en medlemsstats udøvende magt, hvorregeringsmedlemmer er forpligtet til at give møde og handle som en kollektivmyndighed, med henblik på anmodning om adgang til miljøoplysninger indeholdt i disse referater, betragtes som »interne meddelelser« eller som offentligmyndigheders »sagsbehandling«, som omhandlet henholdsvis i artikel 4, stk. 1, litra e), og artikel 4, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og om ophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF? (2) Rækker princippet om retskraft (som drøftet i Köbler, sag C-224/01, ECLI:EU:C:2003:513 og efterfølgende retspraksis) ud over domskonklusionen i tidligere domme, således at det derudover omfatter konklusioner angående defaktiske omstændigheder eller retlige spørgsmål, der er behandlet i den tidligere dom? Med andre ord, er princippet om retskraft begrænset til tilfælde, hvor adgangen til søgsmål er afskåret (cause of action estoppel), eller omfatter det ligeledes tilfælde, hvor anbringender er afskåret (issue estoppel)? (3) I verserende sager mellem parter angående manglende overholdelse af direktiv 2003/4/EF med hensyn til en bestemt anmodning om miljøoplysninger, hvor en sagsøger/informationssøgende har fået medhold i, at en beslutning skal annulleres og visse klagepunkter, der er baseret på EU-retten, blev tiltrådt, mens andre blev forkastet, udelukker EU-retten, og i særdeleshed effektivitetsprincippet, en national bestemmelse om princippet om retskraft, der er baseret på afskærelse af anbringender (issue estoppel), hvorefter de nationale domstole i nye sager angående en senere afgørelse vedrørende den samme anmodning skal afvise et søgsmål fra en sådan sagsøger/informationssøgende, hvorved den nævnte senere afgørelse – hvori der henvises til EU-retten i klagepunkter, der tidligere blev forkastet, men ikke konkret appelleret – anfægtes? (4) Ændres besvarelsen af det tredje spørgsmål af, at: (i) der ikke blev indgivet en anmodning til Domstolen; og (ii) ingen af parterne har gjort den relevant retspraksis fra Domstolen gældende for den nationale ret?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Transportministeriet	O-sag	GA	04.05.23
C-148/22	<p>Commune d'Ans Spørgsmål: 1) Kan artikel 2, stk. 2, litra a) og b), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den tillader en offentlig administration at tilrettelægge et fuldstændig neutralt administrativt miljø og følgelig at forbyde alle ansatte at bære symboler på overbevisninger, uanset om disse ansatte er i direkte kontakt med borgerne eller ej? 2) Kan artikel 2, stk. 2, litra a) og b), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet	O-sag	GA	04.05.23

	ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den tillader en offentlig administration at tilrettelægge et fuldstændig neutralt administrativt miljø og folgelig at forbyde alle ansatte at bære symboler på overbevisninger, uanset om disse ansatte er i direkte kontakt med borgerne eller ej, selv om dette neutrale forbud synes at berøre et flertal af kvinder og derfor kan udgøre en skjult forskelsbehandling på grund af køn?				
C-206/22	Sparkasse Südpfalz <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 og den ret til årlig ferie med løn, der er fastsat i artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis angående bevilling af ferie til arbejdstagere, hvorefter feriekra vet også er opfyldt, hvis arbejdstageren under en bevilget ferie rammes af en uforudsigelig begivenhed som i det foreliggende tilfælde en statslig anordnet karantæne og derfor hindres i at udøve sin ret til ferie fuldt ud?	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet	O-sag	GA	04.05.23
C-294/22	OFPPA <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal bestemmelserne i artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95/EU –uafhængigt af de nationale lovbestemmelser, der under visse omstændigheder giver en udlænding ret til ophold på grund af dennes helbredstilstand og i givetfald beskytter vedkommende mod udsendelse – fortolkes således, at en sygpalestinensisk flygtning, som efter faktisk at have nydt beskyttelse og bistand fra UNRWA forlader den stat eller det område i dette organs indsatsområde, hvorih an havde sædvanligt opholdssted, fordi han ikke dér kan få tilstrækkelig adgang til den sundhedspleje og behandling, der kræves på grund af hans helbredstilstand, og det manglende tilbud indebærer en reel risiko for hans liv eller fysiske integritet, kan anses for at befinde sig i en alvorlig personlig usikkerhedstilstand og i en situation, hvor det ikke er muligt for UNRWA at sikre ham levevilkår, der er i overensstemmelse med den opgave, som påhviler dette organ? 2) Hvilke kriterier – f.eks. vedrørende sygdommens alvor eller arten af den nødvendige sundhedspleje – gør det i bekræftende fald muligt at identificere ensådan situation?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	04.05.23
C-319/22	Gesamtverband Autoteile-Handel <u>Spørgsmål:</u> I. Omfatter bestemmelsen i artikel 61, stk. 1, andet punktum, i forordning (EU) 2018/858, hvorefter »[o]plysningerne præsenteres på en let tilgængelig måde i form af datasæt, der er maskinlæsbare, og som kan behandles elektronisk«, samtlige reparations- og vedligeholdelsesinformationer som omhandlet i forordningens artikel 3, nr. 48), eller er denne bestemmelse begrænset til såkaldte reservedelsinformationer (»dele af køretøjet, [...] som kan udskiftes med reservedele«) som omhandlet i punkt 6.1 i bilag X til forordningen? II. Skal artikel 61, stk. 1, andet punktum, i forordning (EU) 2018/858, hvorefter oplysningerne skal præsenteres »på en let tilgængelig måde i form af datasæt, der er maskinlæsbare, og som kan behandles elektronisk«, og artikel 61, stk. 2, andet afsnit, hvorefter oplysningerne for andre uafhængige aktører end reparatører »[også] gives [...] i et maskinlæsbart format, der kan behandles elektronisk med almindeligt tilgængelige IT-værktøjer og software, og som gør det muligt for uafhængige aktører at udføre den opgave, der er forbundet med deres virksomhed, i forsyningskæden på eftermarkedet«, fortolkes således, at fabrikanten kun opfylder sine forpligtelser i denne forbindelse derved, at den pågældende 1. gør oplysningerne tilgængelige via internettet gennem en maskinstyret forespørgsel via en databasegrænseflade med mulighed for at downloade resultaterne, eller er det tilstrækkeligt, at vedkommende på et websted kun giver mulighed for en manuel søgning og begrænser forespørgselsresultatet til det synlige indhold på skærmsider og 2. gør det muligt at søge efter alle oplysninger i databasen, der er knyttet til den pågældendes køretøjsidentifikationsnumre (VIN) ved hjælp af disse VIN, som han stiller til rådighed på en særskilt liste, og uafhængigt heraf – også ved hjælp af andre kriterier til identifikation af køretøjer som omhandlet i punkt 6.1, tredje afsnit, i bilag X til forordningen – samt ved hjælp af de øvrige af fabrikanten anvendte begreber for kategorier (f.eks. kategorier af komponenter, reservedele,	Justitsministeriet Erhvervsstyrelsen	O-sag	GA	04.05.23

	<p>reparations- og vedligeholdelsesvejledninger og tekniske illustrationer) og andre poster i databasen i vilkårlige sammenstillinger</p> <p>eller er det tilstrækkeligt, at fabrikanten udelukkende tilbyder søgningen som individuel forespørgsel ved hjælp af VIN for et enkelt, konkret køretøj, uden samtidig at stille en aktuel liste over alle VIN for sine køretøjer til rådighed</p> <p>og</p> <p>3. stiller disse datasæt til rådighed i filer, hvis format er beregnet til direkte elektronisk (videre-)behandling af de modtagne datasæt, med angivelse af den relevante beskrivelse af datasættet (for tekster og tabeller), eller er det tilstrækkeligt, at det er muligt at udlæse det rene skærmindhold i et vilkårligt almindeligt filformat som f.eks. en pdf-fil?</p> <p>III. Udgør artikel 61, stk. 1, i forordning (EU) 2018/858 en retlig forpligtelse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), i databeskyttelsesforordningen, som påhviler bilfabrikanter, og som begrundet udleveringen af VIN henholdsvis informationer knyttet til VIN til uafhængige aktører som andre dataansvarlige som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7)?</p>				
T-102/21	Bastion Holding m.fl. mod Kommissionen	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	10.05.23
C-817/21	Inspectia Judiciara Spørgsmål: Skal artikel 2 og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union, beslutning 2006/928 (om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områderne retsreform og bekæmpelse af korruption) samt de garantier for uafhængighed og upartiskhed, som kræves efter EU-retten, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, ifølge hvilken retsinspektoratets chefinspektør kan udstede administrative retsakter af regulerende karakter (trinlavere end en lov) og/eller af individuel karakter, hvormed denne selvstændigt bestemmer organiseringen af retsinspektoratets institutionelle ramme for udvælgelse af retsinspektører og evalueringen af disses arbejde, gennemførelsen af inspektionsaktiviteterne samt udnævnelsen af den assisterende chefinspektør, såfremt disse personer i henhold til den relevante organiske lov er de eneste, som har beføjelse til at gennemføre, godkende eller anfægte foranstaltninger bestående i disciplinære undersøgelser af chefinspektøren?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	11.05.23
C-33/22	Österreichische Datenschutzbehörde Spørgsmål: [1.] Er aktiviteter udøvet af en undersøgelseskommission, der er nedsat af en medlemsstats parlament i forbindelse med udøvelsen af dets beføjelser til at kontrollere den udøvende magt, uafhængigt af undersøgelsens genstand omfattet af EU-rettens anvendelsesområde som omhandlet i artikel 16, stk. 2, første punktum, TEUF, således at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse – databeskyttelsesforordningen) finder anvendelse på en medlemsstats parlamentariske undersøgelseskommissions behandling af personoplysninger? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: 2. Er aktiviteter udøvet af en undersøgelseskommission, der er nedsat af en medlemsstats parlament i forbindelse med udøvelsen af dets beføjelser til at kontrollere den udøvende magt, og hvis undersøgelsesgenstand er en politimæssig efterretningstjenestes aktiviteter, og dermed aktiviteter vedrørende statens sikkerhed som omhandlet i 16. betragtning til den generelle forordning om databeskyttelse, omfattet af undtagelsen i databeskyttelsesforordningens artikel 2, stk. 2, litra a)? Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende: 3. Såfremt en medlemsstat – som i den foreliggende sag – kun har etableret en enkelt tilsynsmyndighed i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 51, stk. 1, fremgår dennes kompetence til at behandle klager som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 77, stk. 1, sammenholdt med databeskyttelsesforordningens artikel 55, stk. 1, da allerede direkte af den generelle forordning om databeskyttelse?	Justitsministeriet	O-sag	GA	11.05.23
C-66/22	Infraestruturas de Portugal et Futrifer Indústrias Ferroviárias Spørgsmål:	Erhvervsministeriet Energistyrelsen	O-sag	GA	11.05.23

	<p>I. Er den udelukkelsesgrund, der er fastsat i artikel 57, stk. 4, litra d), i direktiv 2014/24/EU, et område, der er forbeholdt den ordregivende myndighed at træffe afgørelse om?</p> <p>II. Kan en national lovgiver fuldt ud erstatte den afgørelse, som en ordregivende myndighed skal træffe i henhold til artikel 57, stk. 4, litra d), i direktiv 2014/24/EU, med en generel afgørelse (med virkningerne af en afgørelse) fra konkurrencemyndigheden om at pålægge en tillægssanktion i form af et forbud mod at deltage i offentlige udbudsprocedurer i en vis periode, som er truffet i forbindelse med påleggelsen af en bøde for overtrædelse af konkurrencereglerne?</p> <p>III. Skal en ordregivende myndigheds afgørelse vedrørende en økonomisk aktørs »pålidelighed« for så vidt angår overholdelsen (eller den manglende overholdelse) af konkurrencereglerne uden for rammerne af den konkrete udbudsprocedure forstås som nødvendigheden af at foretage en begrundet vurdering af den økonomiske aktørs relative egnethed, som udgør et konkret udtryk for retten til god forvaltning i henhold til artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?</p> <p>IV. Kan den løsning, der er vedtaget i portugisisk ret ved artikel 55, stk. 1, litra f), i Código dos Contratos Públicos (lov om offentlige kontrakter), hvorefter udelukkelse af en økonomisk aktør fra en udbudsprocedure på grundlag af en overtrædelse af konkurrencereglerne, der er begået uden for rammerne af den konkrete udbudsprocedure, beror på den afgørelse, som konkurrencemyndigheden træffer i forbindelse med anvendelsen af en tillægssanktion i form af et forbud mod at indgå kontrakter i en procedure, hvor det er konkurrencemyndigheden selv, der i denne forbindelse vurderer, om de truffne korrigerende foranstaltninger er hensigtsmæssige, anses for at være i overensstemmelse med EU-retten og navnlig med artikel 57, stk. 4, litra d), i direktiv 2014/24/EU?</p> <p>V. Er den løsning, der er vedtaget i portugisisk ret ved artikel 70, stk. 2, litra g), i Código dos Contratos Públicos (lov om offentlige kontrakter), og som begrænser muligheden for at udelukke et tilbud som følge af tungtvejende indikationer for handlinger, aftaler, adfærd eller oplysninger, der kan fordreje konkurrencereglerne, til den konkrete udbudsprocedure, hvor denne adfærd konstateres, ligeledes i overensstemmelse med EU-retten og navnlig med artikel 57, stk. 4, litra d), i direktiv 2014/24/EU?</p>				
C-155/22	<p>Bezirkshauptmannschaft Lilienfeld Spørgsmål: Skal EU-retten fortolkes således, at den er forenelig med en national bestemmelse, som tillader den strafferetligt ansvarlige i en transportvirksomhed at overdrage sit ansvar for alvorlige overtrædelser af fællesskabsbestemmelser vedrørende chaufførernes køre- og hviletider til en fysisk person ved en fælles aftale, hvis denne overdragelse bevirker, at den i forordning (EF) nr. 1071/2009 fastsatte prøvelse af opfyldelsen af vandelskravet ikke foretages, idet denne ifølge de nationale bestemmelser kun er fastsat i tilfælde af, at den overdragende strafferetligt ansvarlige pålægges en sanktion?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Transportministeriet	O-sag	Dom	11.05.23
C-201/22	<p>Telia Finland Spørgsmål: 1. Sigtes der med hensyn til licensaftaleorganisationer, som kollektivt forvalter intellektuelle ejendomsrettigheder, med beføjelsen til at anlægge sag for at forsvare disse rettigheder, som forudsættes af søgsmålskompetencen på grundlag af artikel 4, litra c), i direktiv 2004/48, udelukkende til den almindelige partsevne i retssager, eller kræves der dermed en ret til i eget navn at anlægge sag for at forsvare de omhandlede rettigheder, som udtrykkeligt er anerkendt i den nationale lovgivning? 2. Skal udtrykket »direkte interesse i at forsvare rettighederne tilhørende de rettighedsindehavere, som den repræsenterer« ved fortolkningen beroende på artikel 4, litra c), i direktiv 2004/48 fortolkes ensartet i alle medlemsstater, når det drejer sig om retten for en forvaltningsorganisation som omhandlet i artikel 3, litra a), i direktiv 2014/26/EU til i eget navn at anlægge sag vedrørende krænkelse af ophavsretten, hvis (i) det drejer sig om anvendelser af værker, for hvilke en organisation som licensaftaleorganisation som omhandlet i Tekijänoikeuslaki (lov om ophavsret) er berettiget til at tildele licensaftaler, som gør det muligt for licenstagere også at anvende værker af ophavsmænd i denne branche, som ikke har givet organisationen fuldmagt til at forvalte deres rettigheder (ii) det drejer sig om anvendelser af værker, for hvilke ophavsmændene ved kontrakt eller fuldmagt har givet</p>	Udenrigsministeriet Kulturministeriet	F-sag	GA	11.05.23

	<p>organisationen bemyndigelse til at forvalte deres rettigheder, uden at ophavsrettighederne er blevet overdraget til organisationen? [Org. s. 15]</p> <p>3. Såfremt det lægges til grund, at organisationen som licensaftaleorganisation har en direkte interesse og søgsmålskompetence til at anlægge sag i eget navn: Hvilken betydning har det ved bedømmelsen af søgsmålskompetencen eventuelt i lyset af artikel 17 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at organisationen som licensaftaleorganisation også repræsenterer ophavsmænd, som ikke har bemyndiget den til at forvalte deres rettigheder, og at organisationens ret til at anlægge sag for at forsvare disse ophavsmænds rettigheder ikke er reguleret ved lov?</p>				
C-278/22	<p>ANTERA <u>Spørgsmål:</u> 1. Er operationel leasing og/eller langtidsudlejning af biler omfattet af direktiv 2006/123/EF (Tjenesteydelsesdirektivet), som angivet i Håndbog i Gennemførelsen af Tjenesteydelsesdirektivet eller »servicedirektivet« af 13. marts 2008 udstedt af Generaldirektoratet for det Indre Marked og Tjenesteydelser? Skal en person, der udøver virksomhed med operationel leasing (men ikke finansiel leasing) og/eller langtidsudlejning af biler, betragtes som et finansieringsinstitut som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013? 2. Hvis første led i det første spørgsmål skal besvares bekræftende og det andet led benægtende, er indrømmelsen af bemyndigelsen til Hrvatska agencija za nadzor finansijskih usluga (det kroatisk tilsynsagentur for finansielle tjenesteydelser) (HANFA) til at føre tilsyn med leveringen af operationelle leasingtjenester og/eller langtidsudlejning af biler i henhold til artikel 6, stk. 1, i lov om leasing, og til at stille yderligere krav til og fastsætte yderligere begrænsninger for erhvervsdrivende, der udøver en sådan virksomhed, forenelig med artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, sammenholdt med artikel 9-13 i direktiv 2006/123/EF? 3. Skal artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 9-13, i direktiv 2006/123/EF, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, hvor et moderselskab i en medlemsstat gennem et datterselskab har til hensigt at levere tjenesteydelser i en anden medlemsstat af samme type, som det leverer i den oprindelige medlemsstat, fortolkes således, at en national lov (lov om leasing) kan pålægge datterselskabet yderligere krav og begrænsninger og dermed gøre det vanskeligt eller mindre attraktivt at udøve den pågældende virksomhed?</p>	Erhvervsstyrelsen	O-sag	GA	11.05.23